

De macht van haar verlangen

Nina Vale

Schrijver: Nina Vale

Coverontwerp: Nina Vale

ISBN: 9789465463216

© Nina Vale

Inhoud

Intro — Het begin van een ongetemd leven	4
Haar vader	5
Liefde is niet vanzelfsprekend	8
Hoofdstuk 1 — De keuze die haar bevrijdde	12
Hoofdstuk 2 — Opname in de swingersclub.....	15
Hoofdstuk 3 — Solo.....	17
Hoofdstuk 4 — De sekskelder	20
Hoofdstuk 5 — Nieuw leven, nieuwe lijnen.....	22
Hoofdstuk 6 — De hotelsccène & een nieuwe vorm van intimiteit	25
Hoofdstuk 7 — Kees.....	29
Hoofdstuk 8 — De diepte en stilte van Amsterdam.....	35
Hoofdstuk 9 — Kermis, de dag van de confrontaties	38
Hoofdstuk 10 — Het gesprek dat moest komen	42
Hoofdstuk 11 — Het nieuwe normaal	44
Hoofdstuk 12 — Stalking	46
Hoofdstuk 13 — Het punt van genoeg.....	48
Hoofdstuk 14 — De Stilte na de Storm.....	50
Hoofdstuk 15 — De gevolgen van haar keuzes	53
Intermezzo 1 — De illusie van grip	54
Intermezzo 2 — Wat ze had overgenomen.....	55
Hoofdstuk 16 — Een hart dat richting krijgt.....	57
Hoofdstuk 17 — Wanneer woorden blijven steken.....	59
Hoofdstuk 18 — Wat nabijheid kost.....	61
Hoofdstuk 19 — De eerste relatie sinds tijden	64
Hoofdstuk 20 — Waar het Licht Weer Binnenvalt	67
Hoofdstuk 21 — Wat blijft, ook als niemand kijkt.....	70

Intro — Het begin van een ongetemd leven

Lisa groeide op in een dorp waar iedereen elkaar kende, waar verhalen sneller reisden dan mensen, maar waar de horizon nog open lag. De straten waren smal, de verwachtingen ook, maar thuis was er ruimte. Haar ouders geloofden niet in blauw voor jongens en roze voor meisjes. Ze geloofden in karakter, in nieuwsgierigheid, in het recht om te ontdekken wie je was zonder schaamte vooraf.

Lisa en haar broer kregen dezelfde regels, dezelfde vrijheid, dezelfde verantwoordelijkheid. Wat zij wilde, werd niet afgedaan als ongepast. Wat zij voelde, werd niet kleiner gemaakt.

Binnen die muren leerde ze dat haar stem telde. Buiten die muren gold een ander script.

Ze was veertien toen ze voor het eerst proefde van het nachtleven. Niet omdat ze zo nodig volwassen wilde zijn, maar omdat de wereld daar leek te gloeien. Licht, muziek, ogen die bleven hangen. Ze wist dat ze te jong was voor die plekken, maar niemand leek haar tegen te houden. Integendeel. Ze werd gezien. Begeerd soms. Niet altijd zuiver, niet altijd veilig, maar het was aandacht — en aandacht is een krachtig gif als je leert dat het schaars is.

Ze voelde iets ontwaken wat ze nog geen naam kon geven. Niet in haar hoofd, maar laag in haar buik, als een spanning die niet weg wilde. Geen liefde, geen roekeloosheid, maar een honger naar intensiteit. Naar voelen. Naar leven zonder filters.

In het begin waren er jongens van haar eigen leeftijd. Onhandig, lief, voorspelbaar. Maar al snel begon haar blik te verschuiven. Ze verlangde naar rust, naar zelfverzekerdheid, naar mannen die wisten wie ze waren. De grens van eenentwintig voelde voor haar niet als gevaar, maar als belofte: spanning zonder chaos, kracht zonder kinderachtigheid — zo leek het tenminste.

Met haar vriendinnen werd uitgaan een spel. Niet uit leegte, maar uit plezier. Wie durfde het meest, wie lachte het hardst, wie werd gekozen. Lisa speelde het spel goed. Ze kende haar charme, haar timing, haar grenzen. Ze genoot van het idee dat zij de regie had.

Maar het dorp keek mee. Fluisterde. Oordeelde.

Waar haar broer applaus kreeg en schouderklopjes ontving, kreeg zij etiketten. Woorden die zich vastzetten als modder. Wat bij hem bravoure was, werd bij haar losbandigheid genoemd. Zo leerde Lisa vroeg dat vrijheid voor vrouwen altijd een prijskaartje heeft.

Ze betaalde niet met excuses. Ze betaalde met verzet.

Ze hield haar rug recht, haar blik scherp. Ze weigerde zich te schamen voor haar nieuwsgierigheid, haar verlangen, haar lef. En toch liet het sporen na. Onzichtbaar, maar blijvend.

Haar vader

Toen Lisa vijftien was, viel ook thuis iets definitief uit elkaar. Haar ouders gingen scheiden. Geen explosie, geen grote ruzies waar deuren van dichtsloegen — maar een stille breuk die zich langzaam in haar vastzette. Wat verdween, was niet alleen het gezin zoals ze het kende, maar vooral haar plek daarin.

Haar vader vertrok. Niet alleen uit huis, maar ook steeds verder uit haar leven. Hij bouwde iets nieuws op, ergens anders maar in het zelfde dorp. Een nieuw huis, een nieuwe vrouw, nieuwe dochters. Voor hen was er ruimte. Voor Lisa bleef die onduidelijk. Ze kreeg geen huissleutel. Geen vanzelfsprekendheid. Geen teken dat ze welkom was wanneer ze maar wilde.

Als ze bij hem ging eten, stond ze buiten te wachten. Op de stoep. Soms in de kou, soms met haar jas nog aan, kijkend naar een deur die niet voor haar openstond. Ze kon niet naar binnen. Ze kon alleen wachten tot iemand thuiskwam en haar binnenliet. Elke keer voelde het als een test die ze niet had aangevraagd. Alsof haar aanwezigheid gedoogd werd, maar nooit gewenst.

Ze is er twee keer blijven slapen. Twee keer slechts. Op een matrasje op de grond, bij één van haar stiefzusjes op de kamer. Met die meiden kon ze het goed vinden — daar lag het niet aan. Het lag aan de ruimte die haar vader haar gaf. Of beter gezegd: niet gaf. Ze voelde zich een gast in een huis waar ze ooit kind had moeten zijn.

Het echte breekpunt kwam later, stiller dan je zou verwachten, bijna onzichtbaar voor de buitenwereld. Lisa was zestien en had geld nodig voor haar studie. Niet voor luxe, niet voor grillen, maar voor boeken, lesmateriaal, reiskosten — de eerste voorwaarden om überhaupt mee te mogen doen. Studiefinanciering had ze nog niet; daarvoor was ze simpelweg te jong. Er was nog geen vangnet, alleen ouders.

Ze vroeg haar vader om hulp, voorzichtig, alsof ze intuïtief al wist dat vragen gevaarlijk kon zijn. Hij weigerde. Kort. Afgevlakt. Zonder een uitleg die haar werkelijk bereikte, laat staan raakte. Alsof woorden hier slechts een formaliteit waren, geen brug. Terwijl hij, naast de alimentatie die hij al onregelmatig of helemaal niet betaalde, ook mede verantwoordelijk was voor de kosten van haar opleiding. Dat kader bestond, maar werd nooit benoemd. Niet door hem. Niet tegen haar.

Alimentatie was al een probleem voor hem, zo hoorde ze haar moeder af en toe klagen. Dat hij weer geen geld had overgemaakt. Altijd datzelfde refrein van tekort, van afwezigheid vermomd als onvermogen. Voor Lisa klonk zijn weigering niet als een financiële kwestie, maar als een afwijzing zonder naam. Niet hard uitgesproken, maar scherp genoeg om te blijven hangen.

Ze slikte het in, zoals ze had geleerd. Geen scène. Geen doorvragen. Geen emoties die ruimte innamen. Ze vouwde het gevoel zorgvuldig op en legde het weg, ergens diep vanbinnen, bij andere momenten waarop ze had begrepen dat ze vooral niet moest leunen.

Maar daar verschoof iets. Iets kleins, bijna onmerkbaar, dat later groot zou blijken. De wetenschap dat op het moment dat hij had móeten blijven staan — niet alleen als vader, maar als verantwoordelijkheid — hij koos om afwezig te zijn. En Lisa leerde

opnieuw wat ze al te vaak had geleerd: zelfstandig zijn uit noodzaak, niet uit keuze. Liefde verdween niet met lawaai, maar met stilte. Pas later ontdekte ze dat hij wél betaalde — niet voor haar, maar voor de privéopleiding van één van haar stiefdochters. Een kind waarvoor hij officieel geen verantwoordelijkheid droeg. Zij had immers een eigen vader. Die wetenschap sneed dieper dan het geld ooit had gekund.

Vanaf dat moment werd de afstand groter. Niet omdat Lisa dat wilde, maar omdat afwijzing zich opstapelt. Elke gemiste uitnodiging, elke keer dat ze zich te veel voelde, elke keer dat ze besloot maar niet te gaan. Langzaam verdween ze uit dat gezin. Niet met ruzie, maar met berusting.

Kerstmis kwam dat eerste jaar stilletjes. Alsof ook het feest zelf niet goed wist of het welkom was. Er kwam geen uitnodiging. Geen autorit naar een huis vol warme lichten. Geen gedekte plaats aan een lange tafel. Lisa en haar broer bleven thuis, terwijl ergens anders gelach klonk dat niet voor hen bedoeld was.

Een jaar later kwam er wél een uitnodiging.

Ze gingen. Netjes gekleed, beleefd, een beetje op hun hoede. Onder de kerstboom lagen stapels cadeaus. Pakketten van ooms en tantes. Van opa en oma. Glanzend papier, linten die krulden als vrolijke beloftes.

Voor Lisa en haar broer lag er niets.

Niemand zei er iets van. Niemand legde het uit. De leegte lag tussen hen in als een onzichtbaar cadeau dat niemand wilde uitpakken. Lisa glimlachte wanneer dat van haar verwacht werd. Ze zei tegen zichzelf dat het haar niet raakte. Dat ze groot genoeg was om te begrijpen dat volwassenen ingewikkeld waren. Maar ze was niet groot genoeg om te begrijpen waarom liefde soms werd verpakt in dozen — en waarom sommige kinderen die dozen niet kregen.

Andere feestdagen volgden hetzelfde patroon. Soms werden ze niet uitgenodigd. Soms hoorden ze achteraf dat er een verjaardag was geweest, een familiedag, een etentje. Ze werden langzaam toeschouwers in een verhaal waar ze ooit vanzelfsprekend deel van uitmaakten.

Er was één uitzondering.

Eén keer mochten ze mee op vakantie. Een hele week naar Amerika. Het voelde bijna onwerkelijk. Hoge gebouwen die de lucht leken te raken. Wegen die eindeloos doorliepen. Alles groter, harder, feller dan thuis. Alsof afstand misschien de scheuren kon verbergen.

Tijdens die reis vond Lisa een moment alleen met haar vader. Ze had al langer vragen die als steentjes in haar schoen zaten. Ze wilde weten wat er werkelijk was gebeurd bij de scheiding. Ze vroeg het rustig, zonder verwijt. Gewoon omdat ze houvast zocht.

Ze kreeg geen eerlijk antwoord.

In haar hoofd was ze al langer bezig geweest met het leggen van puzzelstukjes. Twee maanden na de scheiding was haar vader bij zijn nieuwe partner ingetrokken. Twee maanden. Lisa rekende het steeds opnieuw uit. Welke moeder laat zo snel een nieuwe man bij haar en haar twee jonge dochters intrekken, als die man niet al veel eerder aanwezig was geweest?

Ze vroeg hem of hij haar moeder had bedrogen tijdens het huwelijk.

Hij zei van niet.

Het antwoord kwam te snel. Te glad. Het klonk niet als waarheid, maar als iets dat geoefend was.

Lisa voelde het zonder dat ze het kon bewijzen. De kleine verkramping in haar borst. Het verschil tussen woorden en wat daaronder lag. Ze drong niet verder aan. Ze slikte het in. Nog een stukje dat nergens werd bevestigd, maar ook niet werd ontkracht.

De vakantie hing vol onuitgesproken spanning. Op foto's stonden lachende gezichten. In werkelijkheid bewoog iedereen voorzichtig om elkaar heen. Ze deden hun best. Ze bezochten steden, maakten uitstapjes, aten in restaurants met namen die Lisa later nauwelijks nog wist. Voor even speelden ze het beeld van een gezin.

Het bleef bij die ene keer.

Daarna werden uitnodigingen weer zeldzaam. Cadeaus bleven ongelijk verdeeld. Uitleg bleef uit. En Lisa leerde iets wat ze nog jaren met zich mee zou dragen: dat stilte soms luider kan zijn dan ruzie. En dat een kind, wanneer het geen waarheid krijgt, zelf verhalen gaat maken om de leegte te vullen.

Ook toen Lisa op haar 21ste net voor het eerst alleen woonde, kwam het leven niet zacht voor haar binnen. Geld was er nauwelijks. Dagen rekten zich uit op lege koelkasten en berekeningen die altijd negatief eindigden. Ze werkte te veel, sliep te weinig, en wat ze verdiende verdampte nog voor het echt van haar was. De horeca vrat haar energie op; haar lichaam voelde zwaar, haar hoofd mistig. Neerslachtigheid nestelde zich als een trage schaduw in haar dagen.

Ze had zichzelf beloofd het niet meer te doen. Niet nog eens vragen. Niet weer dat gevoel van afhankelijkheid. Maar honger maakt nederig, en vermoeidheid breekt trots af tot iets zachts en kwetsbaars. Toen ze even alleen was met haar vader, vroeg ze het toch. Voorzichtig. Of hij misschien een tasje boodschappen voor haar kon kopen. Of anders twintig euro, zodat ze het zelf kon doen. Meer niet. Geen drama. Alleen eten.

Hij liep naar de kast. In haar borst ontstond een korte, hoopvolle opening. Dit is oké, dacht ze. Hij begrijpt het. Hij pakt zijn portemonnee.

Maar hij kwam terug met een brochure. Sloeg die open. Wees. Een dressoir, glanzend, groot, onmiskkenbaar duur.

“Dit,” zei hij, “is waar ik mijn geld aan ga uitgeven.”

De woorden vielen vreemd stil in de ruimte. Lisa knipperde, alsof ze het verkeerd had verstaan.

“Pardon?”

Ze zocht zijn gezicht af, maar vond geen grap, geen aarzeling. Alleen besluit.

“Dus,” zei ze langzaam, “je koopt liever een dressoir dan dat je je dochter helpt eten?”

Hij haalde zijn schouders op.

“Ik bepaal toch zelf waar ik mijn geld aan uitgeef.”

Dat was het moment. Geen discussie. Geen uitleg meer nodig. Iets in haar klikte dicht, helder en pijnlijk tegelijk. Ze draaide zich om en liep het huis uit, de tranen al onderweg, haar keel te nauw voor woorden. De man die haar ooit trots zijn ‘handige, geweldige dochter’ had genoemd, had gekozen. En niet voor haar.

Die maand leefde Lisa op één maaltijd per dag of bord personeelseten op haar werk. Maar meestal at ze brood. Soms een potje sperziebonen, uit de voorraadkast. Ze leerde hoe honger voelt als iets dat je kunt negeren, maar nooit echt kunt vergeten.

Haar moeder merkte het. Moeders merken dat. En toen ze het wist, stond ze voor haar deur. Met een tas boodschappen. Zonder voorwaarden. Zonder uitleg. Gewoon daar.

Zoals een ouder hoort te zijn wanneer een kind om hulp vraagt.

En ergens daar, in dat stille buitengesloten zijn, ontstond een leegte. Een hunkering om gezien te worden. Gewild. Bevestigd. Die leegte zocht geen vaderlijke aandacht — ze zocht intensiteit. Warmte. Ogen die haar volgden. Handen die haar kozen.

Zo begon Lisa steeds meer buitenshuis te zoeken wat ze thuis was kwijtgeraakt. Niet bewust, niet berekenend, maar instinctief, zoals een lichaam dat warmte zoekt zonder eerst een verklaring te eisen. Mannen boden wat ontbrak: aandacht zonder voorwaarden, aanwezigheid zonder uitleg, verlangen zonder wachttijd. Ze stelden geen vragen die bleven hangen. Ze vroegen niet naar gisteren of morgen. Ze waren er, nu. Dat was genoeg.

Liefde is niet vanzelfsprekend

Vrijheid was eindelijk iets van haarzelf, ruw en onbeschermd misschien, maar van haar. Mannen maakten misbruik van die vrijheid, maar dat kon haar op dat moment weinig schelen. Ze had te lang geleerd om zichzelf klein te houden; nu bewoog ze, zonder toestemming te vragen. Het was geen zwakte. Het was een overlevingsstrategie, één die haar adem gaf waar het anders te benauwd werd.

En zonder het te weten, zette die honger haar opnieuw op een pad dat haar leven verder zou vormen — en vervormen. Niet omdat ze gebroken was. Maar omdat ze geleerd had dat liefde nooit vanzelfsprekend was, dat je haar moest zoeken, afdwingen soms, of tenminste niet te lang moest wachten tot iemand zich bedacht.

Toen ze ouder werd, doofde haar innerlijke vuur niet uit. Het deed het tegenovergestelde. Wat ooit een vonk was, werd een brand. Haar libido was geen bijzaak; het was aanwezig, luid, onmiskenbaar. Seks was geen taboe in haar hoofd, maar een taal. Iets waarmee ze lachte, speelde, dacht. Een manier om zichzelf te voelen bestaan, tastbaar en scherp.